

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES DE LYS

..... ΝΑ ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ!.....

ΕΤΕΛΕΣΤΑΙ ... Σε λίγο θα πηδήσω από το Πάν του Μπέν ...

Μιά σφαίρα πιστολιού, ένα τόσο δά κομματάκι μολύβου στο δεξί μου μνήγγι, κι' αμέσως θα φύγω απ' την άγκαλιά της Ζωής για να φτερογιάσω στην άγκαλιά του Θανάτου...

Δηλαδή, απ' την άγκαλιά της Πίζας στην άγκαλιά του Αντροσιού ...

Γιατί ; φωτός μόνος μου τον ένωτό μου, και στον ένωτό μου πάλι — μονάχα στον ένωτό μου ! — θέλω να διαολογηθώ, γραφοντάς του αυτά τ' λόγια...

Όχιστε λοιπόν ή εξήγησις, περιεργε έαυτέ μου : Βγήκα περίπατο σήμερα πρωί, κι' άκολούθησα τ' νοτισμένο μονοπάτι του δάσους. Έβαψα τσάκωσα άπαράτητος ένα ραντεβουδάκι...

Η μικρή ήταν μιά δημοερή χωριατοπούλα, ως δεκαεννιά χρόνων. Ό μικρός ήταν ένα ταπεινό τοπασιόπουλο, άλλων τόσων κι' αυτός χρόνων. Κρατούσε τη μικρή άναποδογνωρισμένη στο άριστερό του μπράτσο, ενώ με το δεξί του της άνασφίρινε τριφερά το ξανθομάλλο σγουρό κεφάλι...

Τη φίλωσε ό μπερμπαντάκος. Ναι, τη φίλωσε με δίχα στά μάτια, στά χείλη, στά μάγουλα, στο λαιμό της. Και στά ριζάνια της άκόμα τη φίλωσε, με δίλη τη φλόγα του νεανικού κορμιού του, ενώ ή άδολη μικρούλα, που πρωτομεταλάβαινε τη στιγμή εκείνη τ' ομνηστικό κρασί της 'Αγάτης, δεν άντιστεγόταν καθόλου...

Ίσα - ίσα είχε έγκαταλειφθεί στο άριστερό του μπράτσο μ' έμπιστοσύνη, κρατούσαν τά ματάκια της σφαλισμένα και τά χέρια της ήσαν κρεμασμένα κάτω άδρανή...

Έβαψα βισοτικά μακρυνά τους, μήπως και τους άνησυχίσω !...

Έτσι είνε, δυστυχώς. Όλόγυρά μου ό κόσμος άγαπάει κι' άγαπιέται. Η χάρες της Ζωής άκτινοβολούν έλευστικώς γύρω απ' τ' ζωντανό κορμί μου κι' απ' την άδεια μου ψυχή, δίχως να με θεμαίνουν όμως. Άλυστος πάγος μέσα μου νεκρώνει κάθε ζεστασιά ή δονική του κορμιού μου, κι' αυτός ό πάγος είνε ή βεβαιώτης πως ά γ α π ω άκόμη 'Εκείνη τη γυναίκα !...

Όχι, δεν γιατίεντρα καθόλου απ' τ' πάθος μου. Δύο μήνες όλόκληρους σφυροκοπώ τά νεύρα μου και τ' κορμί μου με άγάλινωτη, κορραστική δουλειά, πάλαψη με χίλια μέσα να στρέψω άλλοι τ' διακεμένο για Κείνη μαυλό μου, μα νικήθηκα κι' όμολογώ την ήτα μου: Δεν μπόρεσα να Τη ξεχάσω !...

Διαβεβαίωσα πολλές φορές τόν ένωτό μου, πως δεν με σφαινούσε πειά καθόλου ή θύμησι 'Εκείνης. Άμέσως όμως έννοιωθα πως ή διαβεβαίωσις μου αυτές ήσαν σαν τά τραγοΐδια τών μικρών, όταν διαβαίνουν σκοτεινό κι' έρημο σοκάκι τη νύχτα : Τραγοΐδιον, για να δώσουν μόνοι τους κοιράγιο στον φρεσιμένον απ' τ' σκοτάδι έαυτοΐλη τους...

Απαράλλαχα λοιπόν κι' εγώ. Κάποτε κάποιος μου άπέφερε τ' όνομά Της και γέλασα με άδιαφορία. Μα τ' όνομό μου τ' γέλιο με φόβισε, καθώς άντήχησε ψεύτικο και πένθιμο στ' αυτά μου, λές κι' άντίκρισα τη στιγμή εκείνη νεκρόν να χαχανίζει !

Όστε ; ; ; ; ;
Ε, ναι. Την αγαπώ άκόμα σαν τρελλός, αυτή τη γυναίκα. Φοβούμαι και τ' όνομά Της να ψευθώσω, μα τη λαχταρώ, τη δική, τη λατρεύω βαθιά αυτή τη γυναίκα και τ' κορμί μου όλόκληρο — τά νεύρα μου, ή σάρκα μου, ή καρδιά μου — την κρατεί ζοντά του, φλογισμένο όδνην-τά απ' τη θύμησι Της !...

Άχ, πόση άνακοιφία νοιώθω με τ' ξεσκέπασμα αυτό του κορμιού μου πόνου ! Σάν νάσπασε έπιτέλους άπότομο τ' κακό σπυρί και να ξεχώθηκε όρημητικά τ'ό ζίτρινο φαριμάκι του, που τόσο τραννούσε την ψυχή μου...

Ναι, φτάνουν σαν καταρράχτης ή άναμνήσεις. Τόσο ζοηρές, τόσο ζωντανές, που νομίζω πως θ' άγκαλιάσω αυτή τη γυναίκα, αν άπλώσω τά μπράτσα μου λιγάκι. Κι' όμως με τριγυρίζει τ' κενόν...

Της χάρισα όλα μου τά νεύρα. Όταν την πρωτογνώρισα, τόσο έμεινα έκστατικός — Θεέ μου ! — απ' την άγνη της όμορφιά κι' απ' τ' άδολιά της μάτια, μάτια άνήξερης παιδιούλας !...

Ήσαν λαμπρά, όλακάθαρα, τά μάτια της, κίτταξαν ίσια και κατάματα τούς άλλους κι' άφηναν πίσω απ' τ' άσπλο κρύσταλλό τους να ξεχωρίζε μιά ψυχή λεική σαν χινόμο κι' άμύλινη σαν χινόμο βοινοκοιφής... Άν και λιγάκι μεγαλειότερες της, δειλίαζα, ωστόσο, μπρός στην άδολη εμφάνισι Της. Κι' ΟΜΩΣ, αυτό τ' άγγελουδι τοιούτους !... Ναι, τοιούτους να φέρην τά χείλη του κοντά στά δικά μου, γελούσε για τ' έσφιγμένο ύψος μου, κι' ενώ στεκόμουν άναρθος και μαρμαρωμένος, αυτό τ' άγγελουδι, φλόγιζε τά χείλη μου με πόρινα, λαιμαργα-

κι' ένοχα — φίλιά !...

Την κράτησα σφιχτά στην άγκαλιά μου, μισολιπόθυμη... Της δάγκασα με παραφορά τά χείλη... Μείθησα απ' την εϊφοδιά της ζεστής ανάσας Της... Και ζαλιστρεκα απ' τ' ό ύψος του σώματός της... Γινοτάνα πειά μιά ζήλευτη πραγματικότητα τ'ό πιο τολμηρό όνειρο της ζωής μου : Να κάνω δική μου δηλαδή, εγώ — ένα παιδί φτωχό του λαού — την όμορφη όμορφιάς κι' άγνόητος κόρη αυτή, που ήταν κόρη μαρμαρίου κι' έγγονη δοκός στρατόχρη Της Γαλλίας !...

Μ' άγάπησε κι' αυτή, διαβάδα τη λαχτάρα της στά φίλιά της, την όλόθυμη έγκαταλειψή της στην άγκαλιά μου και την βαθειά της άγνοια σέ κάθε άφορορία μου στο ραντεβού μας. Έγινε τρελλός γι' αυτήν, σπυζέντωσε την ύψηλο στά μάτια της και τόν Παράδεισο, που άνοιγε στά παραώθησι Της γιαγιάς μου, τόν γείτρικα π'ό έλευστικόν στο δροσάτο της στόμα : Κι' ΟΜΩΣ, κάποιος άλλος π'ριν από μένα, είχε μεθύσει όδράνια, σαν κι' έμένα, στην ίδια έκείνη άγνη — και τόσο ένοχη ! — άγκαλιά ΤΗΣ...

Πριν δυό μήνες μιά βραδεία, φλογιστικίνη άκόμα απ' τόν ύπνο της άγκαλιάς μου, έμπεξε κάτι γέλια ή νεαρή άρχοντοπούλα, που πρώτη φορά στη ζωή μου άνατριχίασα μυστικά, άκούοντάς τα. Ύστερα μούτε : — Βήτρεκα, χαιρέ μου, κάτι... Μιά έπιστολή... Ένα παλιόχαρτο... Σε μιά παλιά μου τσαντίτσα... Φαντάσον, νάτερε στα χέρια της μαμιάς !

Της άρπαξ' τ' χαρτάκι γλωμώς — γιατί άραγε γλωμώς, έκείνη τη στιγμή ; — και μπόρεσα να τ' διαβάσω στο σούφουπο, που μιάς τριγυρίζε. Μα χλωμάσα περισσότερο — και με τ'ό δίχνο μου τη φορά αυτή ! — όταν τ' άποδιάβασα. Νά τί έλεγε αυτό τ' χλωμοσαλαζωμένο χαρτάκι :

Έ'Αγγελέ μου,

Μου χάρισεσ την ψυχή σου και μ' έκανεσ εύτυχισμένον... Μου χάρισεσ τ' όνομα σου και μ' έκανεσ τρελλό για σένα... Χαρίζεις τώρα σέ άλλον την ψυχή σου και με βοθίζεις στην άπειλία... Χαρίζεις τώρα σέ άλλον τά πάντα και με σπράγγεις θεληματικά στην άγκαλιά του χάσου... Άφού τ'ό θέλεις, άπαράμιλλη μικρούλα μου, μοναχικό στον κόσμο έγγεμει πέτανα για σένα, θηϊστατά εύτυχισμένον, που σ' έχάρηκα, κι' άνείπασα δύστυχισμένον, που σ' έχασα ! ! !

Λουσιέν

Την κίτταξα τότε σαν νεκρός που ζιτνάνει κι' ούρλιασα :

—Ό Λουσιέν !... Ό δάσκαλόσ σου της μουσικής !... Αιτός που πνίγηκε πριν λίγες μέρες στη στέφρα του κηπου σ'ας !... Ήσων λοιπόν δική του ; Και τόν πέταξες για μένα !... Για να πετάξω κι' έμένα ύστερα στά σκοπιΐδια, για τ'ο χατήρι τρίτου; Προδότρα !...

—Μά όχι... όχι... μείνε... μείνε έσύ ! Ξεφρόνισε κατάλληλη, κεραινωμένη. Έσένα σ' αγαπώ... Έσένα σέ...

Δεν άκουσα τί άλλο ελτε, γιατί ήμουν πειά μακρυνά Της...

Ναι, ναι, είνε σωστό αυτό πουγγραφε ό άμοιρος Λουσιέν γι' αυτό τ' μοιραίο κορίτσι : Είνε ένας Σατανικός Άγγελος. Είνε ένας Άγγελικός Σατανός. Είνε μοναδική σειρήνα στον κόσμο. Άπ' την κοιλία της άδολη προορίστηκε — φάνετα — να σπέρνη την άγάτη και τ'ό πάθος γύρω Της κι' ύστερα να χαρξή τόν χαμό στα άτρυχα θύματά Της...

Θεέ μου, Θεέ μου !... Τόσο μικρή, τόσο άθώα, τόσο άγνη, μα και τόσο ένοχη κι' άμαρτωλή !...

Θεέ μου, Θεέ μου !... Τόσο μικρή και τόσο άθώα, μα και τόσο τεχνίτρα και τόσο μοιραία !...

Τελειώσω ! Δεν μπορώ να Τη ξεχάσω, παρ' όλο που πέρασαν δυό μήνες. Είνε άνώφελο να ζητήσω να Τη δω, γιατί έδω και μιά βδομάδα έκανε την έπίσημη εμφάνισι Της στά κοσμικά σαλιόνια, σπρηγιμένη στο μπράτσο Της καμαρωτής άρχόντισσας μητέρας Της. Κι' αμέσως τριγυρίζε, σαν κυνήλι, από ένα μελίσσι εκδάμων φαμαστών. Κι' ίσως τώρα έχει βοή άνάμεσά τους τ'ό τρίτο Της δυστυχισμένο θύμα...

Χάνοντάς Τη, έχασα και κάθε σκοπό στον κόσμο... Και γι' αυτό αΐτοκτονώ !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Καλύτερα νάχης μιά σταγόνα τύχη, παρά ένα λιθάρι υναλιά.
'Αρχαία παροιμία
'Η τύχη μοιάζει μ' έναν άνόητο και τυφλό έλληνοδίκη. Πολλές φορές σπεφαιρώνει έκείνον που δεν έκανε τίποτε στους άγάνες.
Πυθαγόρας